

Hatodik alkalommal volt közönségtalálkozója **Bodor Ádám** Kossuth-díjas írónak a székelyudvarhelyi G. Cafében – az író minden márciusban néhány hetet tölt a Madarasi Hargitán, azt követően pedig a székelyföldi településeken találkozik olvasóival.

Beszélgetőtársa most is **Murányi Sándor Olivér** volt, aki [felevenítette az elmúlt](#) évek [beszélgetéseit](#), illetve – mint mondta – „ott folytatjuk most, ahol abbahagytuk”.

A csütörtök esti beszélgetés iránt főleg gimis diákok, az irodalmi estek megszokott arcai, illetve a kávézó vezetői és barátaiak érdeklődtek.

Hiányzik Esterházy

Szomorú témával kezdődött a beszélgetés, a tavaly elhunyt [Esterházy Péterrel](#) való szakmai kapcsolatáról kérdezte Bodor Ádámot Murányi –

Esterházy ugyanis utolsó nyilvános fellépésén egyedül Bodort említette meg, mint akit „olvasni kell”.

Bodor szerint kellő távolsággal, de mindig tudtak egymásról és Esterházy halála nagyon nagy hiányérzetet hagyott benne.

A különböző rejtett vidékekkel folytatódott a beszélgetés, hiszen Bodorról közismert, hogy szeret ilyen helyekre járni – ilyen pl. a Libán-tető, ahol családja régebb vett egy szénacsinaló házat, azt átalakították és alkalmasszerűen ott tartózkodtak, távol a civilizációtól.

Megemlítette Varságot is, ahová a közönségtalálkozó másnapján mentek el Murányival – az író negyven éve járt ott először és utoljára, akkor csupán néhány órát maradt, most visszatér.

A dél-amerikai indiánok is szóba jöttek, ugyanis néhány éve Bodor Ádám Peruban járt, így ottani érdekes tapasztalatairól is beszélt. Köztük a keresztény kultúra ötvöződik egy nagyon primitív istentisztelettel, az archaikus és a modern kultúra vegyül.

Úszó nádzigeteken élnek az indiánok, de a nádfedelekre szerelt napelemek biztosítják a televízió és a mobiltelefon működését. Különleges, érdekes, de mégis eltűnőben levő archaikus világ az övék.

Bodor Ádám ma már érettségi tétel

Sőt, egyetemi disszertációkat írnak a műveiről, de ő a saját írásairól nem nagyon gondol semmit. „Nekem arról nincs véleményem, csak az, hogy én azt nagyjából úgy akartam megírni. A közönségben létrejövő üzenethez nekem már semmi közöm” – jegyezte meg némi öniróniával az író.

Kritikákat sem nagyon olvas már, mert az egy öntörvényű dolog, illetve egyik-másik szörnyű hülyeség is. „Olyan is volt, hogy az írás az én könyvemről szólt, de egy árva mukkot nem értettem belőle. **Félig elolvastam**”.

Beszélt arról is, hogy a Duna Tévé készített róla egy dokumentumfilmet és forgatni visszamentek a szamosújvári börtönbe, oda, ahová 18 évesen, az ötvenes években államellenes szervezkedésért bezárták.

Az akkor még klasszikusnak számító, filmekből megismert börtön azóta teljesen átalakult, közbüntényesek vannak benne jobbára, s a forgatáskor még az is megfordult a fejében, amikor bement az elítéltek közé és kinézett egy cella ablakán, hogy „a rablógyilkosok túsul ejtenek, aztán megnézhetem magam”.

A boldogság egy adottság,

ami az emberben lakozik – mondta el később csendesen. Majd megtoldotta azzal, hogy igazán boldog pillanatai akkor voltak az átkos rendszerben, amikor teljesen függetleníteni tudta magát az elnyomás eszközeitől.

„Az kellett, hogy az ember kiszakadjon onnan, például a hegyekbe, egy ottani ház szobájába. **Mert a legsötétebb elnyomásban is tudja az ember szabadnak érezni magát, ha nem fogadja el a környezete elvárásait**”.

Ismét humorra váltva elmondta, hogy soha egyetlen újságíró vagy műsorvezető sem kérdezte meg tőle, hogy „a börtönből való szabadulása után létesített volna-e testi kapcsolatot a börtönigazgató lányával?”. „Pedig aki engem ismer, ez lett volna a harmadik kérdése, de nem. Kerteltek, hogy reggel, amikor felkelek, egyből elkezdek írni? Ilyen hülyeségeket kérdeztek...” – mondta.

Elhangzott néhány kérdés a közönség részéről is, például az, hogy önmagát mennyire szemléli ironikusan – erre azt válaszolta, hogy muszáj, mert az önirónia, a humor mindig is a túlélés eszköze volt számára. **18 éves korában a szamosújvári börtönben rengeteget röhögtek társaival a hülye börtönőrökön.**

Még mielőtt dedikálta volna az alkalomból kiadója, a Magvető jóvoltából kedvezményesen kapható köteteit, Murányi kérte, hogy legyen hetedik alkalom is.

Erre [Bodor Ádám](#) röviden és bölcsen csak ennyit válaszolt: „**Ahhoz élni is kell. De igyekszünk**”